

D ů v o d y:

Obžalovaný Jan Š. byl odsouzen rozsudkem okresního soudu v Lomnici nad Lužnicí ze dne 16. srpna 1930 pro přestupek § 312 tr. zák. k peněžitému trestu 50 Kč (po případě na 24 hodin do vězení) podmíněčně. Trestní oznámení znělo (patrně nedopatřením četnictva) na jméno V á c l a v Š.; omylu toho bylo si však povšimnuto ještě před hlavním přeličením (obviněný vystupoval proti soudu výlučně jako Jan Š., obecní úřad ve zprávě o pověsti na správné jméno výslovně upozornil). Proto soudce, provedší vyhledávání, vyžádal si — když došel prázdný trestní lístek na jméno Václav Š. — správný trestní lístek na jméno Jan Š.; výpis z rejstříku došel před hlavním přeličením a vykazuje jeden trest, vězení šesti dnů podle rozsudku krajského soudu v Táboře z 2. dubna 1925 pro přečin § 283 tr. zák. Rozsudek vynesl jiný soudce, než ten, který vedl vyhledávání, a (podle vlastního záznamu) přidržel se prázdného trestního listu, znějícího na mylné jméno Václav Š., přehlédl ostatní, najmě trestní lístek na správné jméno Jan Š. Dodatečně si soudce povšiml svého přehlédnutí, ustanovil (bez návrhu veřejného obžalobce) veřejné sezení a dne 26. srpna 1930 nařídil podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení výkon trestu s odůvodněním, že podmíněný odklad neměl býti povolen, »vzhledem k tomu, že obžalovaný byl již trestán, trest svůj zamlčel a — by zakryl své pravé jméno — udal jiné křestní jméno«. Trest byl vykonán zaplacením pokuty dne 4. září 1930. Usnesením ze dne 26. srpna 1930 byl porušen zákon v § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení. Nehledíc ani k tomu, že předpoklad soudu o zamlčení předchozího trestu nemá oporu ve spisech, a tvrzení o lstivém předstírání nepravého křestního jména přímo odporuje spisům, neměl soud vůbec právo o podmíněném odsouzení znovu jednat, ano se předchozí odsouzení neobjevilo dodatečně, nýbrž bylo v čase rozsudku spisově známo. Když však soud již o otázce té znovu jednal, nevzal v úvahu, že dodatečné nařízení výkonu trestu podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení smí se státi jen, bylo-li podmíněné odsouzení hned původně podle § 2 zákona vyloučeno, byl-li obviněný odsouzen již dříve pro přečin, spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, a neuplynulo-li od výkonu trestu do spáchání nového trestného činu ještě pět let. Tyto podmínky tu nejsou, an přečin § 283 tr. zák. zřejmě nebyl spáchán z pohnutky nízké a nečestné, a od výkonu trestu (dne 5. června 1925) uplynula do spáchání nového trestného činu (29. června 1930) doba pěti let.

Čís. 4124.

V otázce přípustnosti menšinového jazyka při sepsání zmáteční stížnosti nepřicházejí v úvahu předpisy trestního řádu, najmě ustanovení § 6 novely k tr. ř. čís. 3/1878.

Stížnost na odmítnutí zmáteční stížnosti zrušovacím soudem pro jazykovou závadu řízenou na zrušovací soud jest odmítnouti.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm II 141/30.)

Nejvyšší soud odmítl stížnost Františka P-a, zastoupeného advokátem Dr. Karlem L-em, do usnesení Nejvyššího jako zrušovacího soudu z 9. prosince 1930, jímž byly podle odst. 3 čl. 4 vládního nařízení z 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. odmítnuty zmáteční stížnost a odvolání Františka P-a do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 3. března 1930.

Důvody:

Napadeným usnesením byly zmáteční stížnost a odvolání obžalovaného odmítnuty s bližším odůvodněním podle 3. odst. čl. 4. vládního nařízení z 3. února 1929, čís. 17 sb. z. a n., jímž se provádí ústavní zákon jazykový ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n., jakožto podání učiněné za obžalovaného jeho právním zástupcem v jiném než státním jazyku. Mýlí se tedy stěžovatel, předpokládaje, že Nejvyšší jako zrušovací soud odmítl zmáteční stížnost a odvolání podle § 1 čís. 1 novely k trestnímu řádu (rozuměj zákon z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878). Navrhuje-li stěžovatel, by Nejvyšší jako zrušovací soud ve smyslu § 6 téže novely dodatečně vyšetřil a zjistil správnost tvrzení stížnosti, že obžalovaný není národnosti české, nýbrž německé, musí býti se žádáním tím oslyšen, poněvadž na podání ani novely k trestnímu řádu ani jiných předpisů trestního řádu vůbec použito nebylo a ani použito býti nemohlo právě proto, že podání, nehovíc předpisům jazykovým, nehodilo se k tomu, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání, z čehož ovšem plyne, že nelze postupovati ani podle § 6 cit. novely. Pokud stěžovatel v dalším tvrdí a dovozuje, že obžalovaný byl jakožto Němec (a čsl. státní příslušník) oprávněn podle jazykového zákona podati opravný prostředek v jazyku německém, popírá tím věcnou správnost napadeného usnesení zejména v jeho předpokladu, že obžalovaný není účasten výhod vyhrazených v 2. odst. § 2 jazykového zákona a v III. hlavě prováděcího nařízení pro příslušníky jazykové menšiny a že proň proto platí zásady § 1 odst. 2 č. 1 jazykového zákona a hlavy I. prováděcího nařízení, — a uplatňuje tedy, že bylo porušeno jeho jazykové právo. Poněvadž podle zásady § 7 jazykového zákona spory o užití jazyka při soudech vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy odděleně od věci, ve které vzešly, bylo podle 2. odst. čl. 96 prováděcího nařízení na stěžovateli, měl-li zato, že bylo porušeno jeho jazykové právo, by si do 15 dnů stěžoval u státního úřadu, jenž podle příslušných zákonů je povolán vykonávati přímo dohlédací právo nad orgánem, do jehož opatření si stěžuje. Tímto dohlédacím úřadem je co do Nejvyššího soudu v první řadě presidium Nejvyššího soudu, jemuž také náleží rozhodovati o stížnostech (arg. § 8 zákona ze 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n.). Obžalovaný obrátil se se svou stížností na Nejvyšší soud sám, tedy na úřad, jenž, nejsa po zákonu ani povolán ani oprávněn, by o stížnosti rozhodoval, musil ji z tohoto důvodu odmítnouti.

Čís. 4125.

V tom, že předseda po neveřejně provedeném hlavním přelíčení neprohlásil, že další jednání je veřejné, není zmatku (čís. 4 § 344 tr. ř.),